

R. W. CHAMBERS

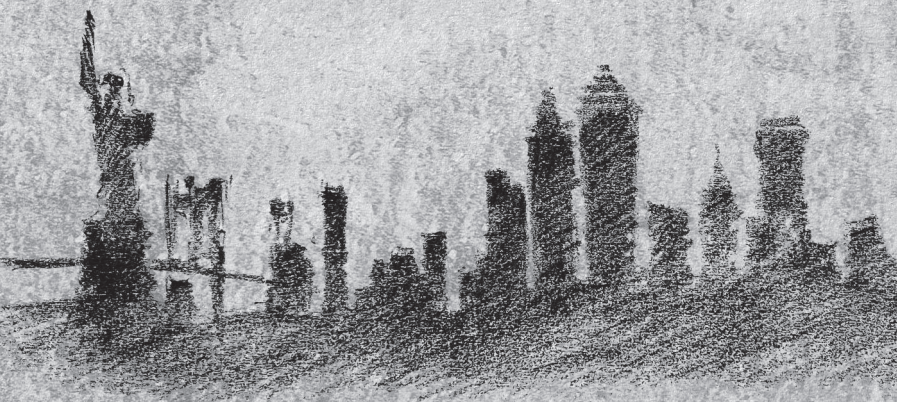
NIČITEL' DUŠÍ

román

Agent tajnej služby a mladá čarodejnice v boji proti boľševickému zlu

EUROPA

R. W. CHAMBERS

EUROPA

Vydanie publikácie z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Preklad podporil z verejných zdrojov
formou štipendia Fond na podporu umenia.

Robert W. Chambers *Ničiteľ duší*

Preklad © Katarína Kvoriaková 2022

Redakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2022

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2022

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2022

Ako dvadsiaty ôsmy zväzok edície Renfield
vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2022

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-80-8237-004-4

NIČITEL' DUŠÍ

Zväzok 28

I. kapitola

JEZÍD

Zlý pocit ju začal pozvoľna opúšťať, až keď loď *Nan-yang Maru* vyplávala z prístavu z Jüe-San.

Po dlhé štyri roky, či bdela alebo spala, neprestávala v podvedomí cítiť dotyk absolútneho zla.

Teraz sa však kórejské pobrežie strácalo v tme, postupne bledlo a jej strach opadával. Zostávala z neho len nejasná, takmer zabudnutá spomienka na nočnú moru.

Stála na korme parníka bokom od ostatných pasažierov ako štíhla osamelá postava v kožuchu zo striebornej líšky a v elegantnom klobúčiku. Pozorovala, ako mizli svetlá Jüe-Sanu, zmenšovali sa, až napokon splynuli s nočnou oblohou a vyzerali len ako hviezdy nízko na obzore.

Pod jej ustarosteným pohľadom sa Ázia postupne premieňala na šmuhu pary v nejasnom lesku mesiaca.

Starý kontinent sa náhle stratil. Zmyla ho vysoká vlna, ktorá sa zodvihla k nebu, a sňala z nej aj posledné kúsky prekliatej nočnej mory, ktorá ju prenasledovala nekonečné štyri roky. Stále vonkoncom netušila, či počas tých neskutočných rokov jej dušu spúťovali len mýtické reťaze, alebo či bola naozaj, ako sa nazdávala, jej duša nezvratne zničená. Nevedela však nič o smrti duše, ani ako ju docieľiť.

Ako tam tak stála a upierala zrak na zahmlený Východ, prešla okolo nej jedna cestujúca – Angličanka. Zastala, aby s ňou, mladou Američankou, prehodila pár milých slov. „Bolo by pre nás veľkým potešením, keby sme pre vás s manželom mohli niečo urobiť,“ dodala naostatok. Dievčina otočila hlavu, akoby jej slovám nerozumela. Žena zaváhala.

„Ste dcéra doktora Norna, pokiaľ sa nemýlim?“ spýtala sa príjemným hlasom.

„Áno, som Tressa Nornová... Odpustite mi... Ďakujem, pani. Som... tak sa zdá, že som... trochu otrasená...“

„Niet sa čo čudovať, drahé diet'a! Príďte za nami, keby ste potrebovali spoločnosť.“

„Ste veľmi láskavá, ale... teraz sa mi skôr žiada trochu samoty.“

„Rozumiem. Dobrú noc, drahá.“

Na druhý deň doobeda Tressa Nornová bdela a uvedomovala si, že po prvý raz po štyroch rokoch sa konečne cíti byť sama sebou. Vylihovala na mäkkých vankúšoch a cez okrúhle okienko dopadali na jej tvár lúče slnka. Celý deň oddychovala vo svojom bambusovom kresle na palube parníka a slnko s vetrom sa dohodli, že osušia každú slzu, ktorá zmáčala jej prižmúrené riasy. Tmavé lesklé vlasy jej viali okolo tváre, červeň jej znovu zafarbila plné pery a napäté ruky sa uvoľnili. Pri západe slnka sa v nej rozhostil pokoj.

V ten večer si z kajuty vybrala svoj starý hudobný nástroj a našla si kreslo na opustenej vyvýšenej palube. V trblietavom svite mesiaca zalievajúcom Čínske more sa celkom sama posadila s prekříženými nohami na palubu a prstami prebehla po štyroch strunách svojej mesačnej lutny. Tichým hlasom si pre seba pospevovala staré piesne, ktoré sa v Jiane naučila pred tou tragédiou. Spievala pieseň nazvanú *Džingis*. Spievala aj mongolské detské piesne ako *Zvončeky ľavy* či *Modrý bazár*. Napokon zanôtila starú khiounnskú pieseň zvanú *Saghalien*.

I.

V mesiaci Safar zazrela som dvoch jazdcov na svojich tátošoch v riečnej trstine.

Tulugum! Heitulum! V riečnej trstine.

II.

V mesiaci Safar démon strážil brod. Tokhta, môj milý! Svoj lesklý meč tas!

Tulugum! Heitulum! Svojím lesklým mečom ho zraz!

III.

V mesiaci Safar zazrela som dvoch jazdcov bojovať na svojich tátošoch v riečnej trstine.

Tulugum! Heitulum! Môj milý krváca!

IV.

V mesiaci Safar, v roku Pantera, mala som sa vydávať, no môj milý leží mŕtvy.

Tulugum! Heitulum! Bez hlavy mŕtvy!

A takéto piesne si tá, ktorú zvu Keuke Mongol, nôtila. Zahrala aj staroveký nápev telesnej stráže Tchortchas *Tridsaťtisíc pohrôm* i niektoré piesne čínskych námorníkov, ktoré počula v Jiane pred tou tragédiou – to všetko si pre seba pospevovala za mesačnej noci s okrúhlu lutnou s dlhým krkom a štyrmi strunami v rukách.

Zdalo sa, že hrôzy sa pre ňu skončili, a v srdci sa jej hromadila obrovská, povznášajúca radosť, ktorá akoby zaplavovala celý svet ožiarený striebřistým mesačným svitom.

Už sa viac nebála ani ju neprenasledovali neblahé predtuchy ďalšieho zla. Medzi jej spolucestujúcimi Američanmi a Angličanmi sa rozkríkol jej príbeh. No správali sa nanajvýš láskavo a boli dostatočne ohľaduplní, aby potlačili svoju súcitnú zvedavosť, keď sa dozvedeli, že toto mladé americké dievča sa strhne pri akejkoľvek zmienke o tom, čo sa jej počas posledných štyroch rokov svetovej vojny udialo.

Navyše očividne uprednostňovala samotu. Keď túto jej potrebu spolucestujúci pochopili, rešpektovali ju. Aj bystrí, výkonní a zdvorilí japonskí dôstojníci i posádka parníka *Nan-yang Maru* sa k nej správali pozorne, galantne a príjemne zdržanlivo, hoci dobre poznali hlavné črty jej príbehu a veľmi túžili dozvedieť sa čosi viac. A tak, obklopená takouto priateľskou istotou civilizovanej spoločnosti, sa Tressa Nornová znovu zrodila do svetla z pekelných tieňov, precitla zo štvorročnej nočnej mory, ktorá jej napokon možno nikdy nepripadala úplne skutočná.

Vyhrievala sa v slnku skutočného Boha a kúpala v mliečnom chladivom svite Jeho mesiaca. Nebesá, vietor i vlny ju požehnané uistovali, že toto je opäť skutočný svet, ktorý sa bezhranične rozprestiera od obzoru k obzoru a rozpína sa všetkými smermi. A vďaka prívetivým tváram i príjemným hlasom svojich krajanov jej minulosť pripadala len ako príšerný sen, ktorý už nikdy viac nesmie jej dušu polapiť do siete čarov.

Dni na mori sa hladko míňali, až sa priblížili k mostu Golden Gate. Vtedy sa jej konečne podarilo samú seba presvedčiť, že v skutočnosti nič nemôže ublížiť ľudskej duši a tie obludné, diabolské roky sa skončili a už sa nikdy nevrátia. Uverila, že v celom širom západnom svete nenarazí na nijakú okultnú hrozbu či nesmierne nebezpečenstvo, ktoré by jej telu hrozilo záhubou, ani tajné sily, ktoré by jej dušu uvrhli do hrozivej priepasti drviaceho ducha.

Zavčas ráno vyšla Tressa na palubu. Svital nádherne teplý novembrový deň, ovzdušie bolo čisté až na pás oparu, ktorý sa na juhu držal nad hladinou.

Dozvedela sa, že pevninu nevidia ešte aspoň dvadsaťštyri hodín. Aj napriek tomu však vykročila vpred, postavila sa k zábradliu na pravom boku lode a očarenými očami plnými nádeje prečesávala horizont.

Jeden z úctivých japonských dôstojníkov okolo nej pokojne prešiel, no náhle prudko zastal a znepokojene sa zahľadel južným smerom.

V tom okamihu to zbadala aj Tressa. Nad pásom hustej pary vznášajúcej sa ponad morskú hladinu vytryskol zlatý oheň a ožiaril modrú rannú oblohu. Stúpal do výšky a tam pomaly nadobudol obrysy žeravého hadiaceho sa tvora, ktorý sa nenáhlivo odvíjal a vznášal. Jeho jašterí chvost sa vlnil a nohy s piatimi krátkymi pazúrkami sa zatvárali a otvárali, akoby bol živý. Celú minútu sa ten neuveriteľný plaz plavil nebom, ožaroval ráno, až napokon vybledol, stratil sa a posledná iskra zmizla v slnečných lúčoch.

Japonský dôstojník sa otočil a chcel pokračovať v prechádzke, no všimol si smrteľne poblednutú dievčinu s rukami

křčovito zovretými v päšť. Zatackala sa a vyzerala, akoby mala každú chvíľu omdlieť. Rýchlym krokom k nej pristúpil. Tressa Nornová otvorila oči.

„Necítite sa dobre, slečna Nornová?“ spýtal sa.

„Ten... drak,“ zašepkala.

Dôstojník sa zasmial. „Och, prepána, veď to bol len obyčajný čínsky denný ohňostroj,“ vysvetľoval. „Posádka nejakej rybárskej lode sa kdesi v hmle trochu zabáva.“ Skúmavo si ju obzrel, potom sa mierne uklonil a s úsmevom jej ponúkol rameno. „Ak sa necítite dobre, azda by ste mali radšej zísť do svojej kajuty, slečna Nornová.“

Roztrasene mu poďakovala, pozviechala sa a prinútila k chabému úsmevu.

Chvíľu pri nej postál, veselo rozprával, že sa plavba chýli ku koncu, potom jej prehnane zasalutoval a pobral sa svojou cestou.

Tressa Nornová sa oprela o zábradlie a zažmúrila oči. Na smrť bledá sa zohla a svoju bielu tvár si zložila do dlaní.

Po chvíli zodvihla hlavu, veľmi pomaly sa otočila a vystrašené oči uprela na hustý opar.

Z hmly vystupovala perleťová guľa a stúpala do denného svetla ako príznak mesačného splnu.

Čoraz vyššie sa dvíhal mátožný mesiac, až sa napokon vznášal na samotnom vrchole nebies. Potom sa postupne začal vyparovať do modrej klenby.

Obliala ju nesmierna vlna zúfalstva, křčovito sa primkla ku kovovému zábradliu a poloslepými očami hľadela na ploché, hmlisté pobrežie v diaľke.

No teraz tam už nezazrela nič okrem tradičného čínskeho ohňostroja. Nakoniec pozbierala dosť sily, aby sa pobrala do svojej kajuty, a takmer zmyslov zbavená sa zvalila na posteľ.

Na druhý deň ráno už bola pevnina na dohľad, ale za posledných dvadsaťštyri hodín mala Tressa Nornová pocit, akoby uplynulo celé storočie. A v tom období sa jej zmučená duša dotkla všetkých hĺbok.

Keď sa však most Golden Gate konečne týčil v rannom svetle, rozčúlenie, hrôza aj zúfalstvo dohoreli samé od seba. A z popola v jej mysli povstal chladný hnev zúfalstva vyzbrojený proti všetkému – ostražitý, bdely, vášnivo odhodlaný za každú cenu prežiť a bezhlavo pripravený bojovať o existenciu tela.

Momentálne nemala iný cieľ a inštinkt, len ísť a žiť, prežiť bez ohľadu na cenu. A ak to bola skutočne pravda, že ktosi zničil jej dušu, bude tým vrahom brániť, aby siahli aj na jej telo.

V tú noc sa v hoteli v San Franciscu zamkla na dva západy a úplne odetá si ľahla. Lampy nechala zažaté a pod vankúšom zvierala automatickú pištoľ.

Zaspala až nad ránom a driemala asi len hodinu, keď ju prebudil príšerný strach. Vtedy zbadala, ako sa dvere miestnosti zamknuté na dva západy začali samé od seba otvárať.

Do jasne osvetlenej izby vstúpil pôvabný mladík vo večernom odevu, cez ľavú ruku mal prehodený zvrchník, v druhej zvieral cylinder a vychádzkovú palicu so strieborným hrotom.

Jedným pohybom sa dievčina vyšvihla z postele na koberec a popritom spod vankúša vychytila pištoľ.

„Sanang!“ zvolala zhrozene.

„Keuke Mongol!“ hlesol s úsmevom.

Na okamih stáli jeden proti druhému vo vysvietenej izbe, potom sa pootočil, pozrel na dvere za sebou a tie, akoby ich vietor poháňal, sa pomaly zavreli. Tressa počula, ako sa v kľúčovej dierke sám od seba otáča kľúč, a videla, ako závora hladko vkĺzla na svoje miesto.

Vtom sa jej vrátila schopnosť rozprávať, aj keď spočiatku len šeptom. „Myslíš, že sa bojím tvojej prekliatej mágie?“ vydýchla. „Myslíš, že sa ťa bojím, Sanang?“

„Áno, máš strach,“ vyhlásil nevzrušene.

„Klameš!“

„Nie, neklamem. Jeden Jezíd nikdy neklame druhému.“

„Zase klameš, vrah! Ja nie som žiadny Jezíd!“

Pousmial sa. Mal príjemné, hladké, pravidelné črty, vysoké líčne kosti a peknú pokožku jemnej slonovinej farby. Len čo jeho čierne, krásne tvarované oči zablúdili k zodvihnutej zbrani, ktorú zúfalo zvierala pri pravom boku, v tvári sa mu mihol mierne ironický výraz.

„Guľky?“ zamumlal. „Ale my dvaja sme Asasíni.“

„Tretia lož, Sanang!“ Jej hlas nadobúdala stratenú silu. V napätých, ostražitých modrých očiach jej blčalo a všetky svoje schopnosti upriamovala na odpornú záležitosť pred sebou. Mladá žena teraz vyzerala ako ohybná leopardia samica pripravená na útok.

„Tokhta!“ vyplula. „Len sa pohni, siahni po skrytej zbrani, skús privolať mágiu a zabijem ťa, Sanang, rovno tam na mieste, kde stojíš!“

„Čím? Pištoľou?“ rozosmial sa. Potom sa jeho hladké črty zmenili. „Keuke Mongol, ktorá sa nazývaš Tressa Norrová, Keuke, Belasooká, ako ťa volali v chráme pre farbu tvojich očí, pozorne ma počúvaj,“ hovoril, „lebo toto je Yarlig, ktorú ti prinášam ústami Jianu, ako Jezíd Jezídovi:

Tu, v krajine menom Spojené štáty americké, kňazka, Keuke Mongol, ktorá na vlastné oči uzrela Erlikove tajomstvá, pochopila mágiu Šeiks-el-Djebel, videla horu Alamut, osem hradov a päťdesiat tisíc Asasínov v bielych turbanoch a bielych rúchach – *ty* – Belasooká – dávaj si pozor na Yarlig! Inak ťa postretne tridsať tisíc nešťastí!“

Rozľahlo sa mŕtvoločné ticho a potom vážne pokračoval. „Toto je tvoj rozsudok: Zabudneš na to, že patíš k Jezídom a k sekte Asasínov, nespomenieš si, že si niekedy zrakom pohľadila nádherný Jian, že si sa bosou nohou dotkla hory Alamut. Nebudeš si pamätať nič z toho, čo si videla alebo počula, čo ti za posledné štyri roky – tak ako počítajú kresťania od nášho roku Býka – niekto povedal alebo ťa naučil. Inak ti môj pán posielajú túto – *užitočnú vec*.“

Spod poskladaného zvrchníka nenáhlivo vytiahol zrolovanú bielu látku a hodil jej ju k nohám. Dievčina uskočila

a roztriasla sa, pretože vedela, že ten kus bielej látky bol určený, aby zavinul jej telo ako rubáš.

No potom sa jej do pier a líc vrátila farba. Zodvihla zrak od bieleho rubášu a usmiala sa na mladíka. „Už si s tým orientálnym cirkusom skončil?“ spýtala sa pokojne. „A teraz ma pre zmenu dobre počúvaj ty, Sanang, Šeik-el-Djebel, princ Asasínov, ten, ktorý len bohvie kedy a ako vystúpil zo svojej špinavej temnoty, kde démoni a čiernokňazníci robia peklo na zemi, do slnečného svetla tejto čistej a slušnej krajiny. Ak sa mi budeš ty alebo tí tvoji vyhrázať, hnevať ma a zasahovať do môjho života, zjdem na políciu v tejto civilizovanej krajine a porozprávam im všetko, čo viem o Jezídoch. Zaumienila som si žiť. Rozumieš mi? Dobre vieš, čo si spôsobil mne a mojim milovaným. Vraciam sa do svojej vlasti sama, nemám už nijakého príbuzného, som úbohá, bez domova a priateľov, možno aj zatratená. No jednako mienim prežiť. Nezrieknem sa svojho tela, budem sa držať jeho existencie, nech už Jezídi predstierajú, čo chcú, že spravili mojej duši. Som odhodlaná žiť v tomto tele, tak či onak.“

Vážne prikývol.

Ona pokračovala: „Vonku na mori som v hmle v ohni plánucom na dennom nebi zbadala znak Jue-Laoa. Mátožný mesiac vystúpil doprostred nebies a potom sa stratil. Pochopila som. Ale...“ A tu naňho náhle vycerila zuby spod plnej šarlátovej vrchnej pery. „Nechaj si svoje znamenia aj rubáše, ty prašivý jezídsky pes! Ropucha! Zhnité vajce! Cap s tromi nohami. Strč si svoje vyhrážky a správy za klobúk! Nechaj si celú svoju prekliatu mágiu! Myslíš si, že ma zastrašíš kúzľami, keď mi ukážeš mesiac Jue-Laoa? Keď otvoriš zahasprované dvere? Viem o takej mágii viac ako ty, Sanang, zmija z hory Alamut!“

Vtedy sa nahlas rozosmiala a otvorene sa mu vysmievala do bezvýraznej tváre:

„Videla som vás s Gutchlungchánom i tvojich zbabelých Tchortchas v červených lakovaných bundách, ako ste sa zakrádali do Erlikovho chrámu, kde zvučí bronzový gong a z oblakov pršia na mramorové schody žlté hady – zasypali ťa celého,

princ Sanang! Ty si mal *strach*, môj Tougtchi – ty a Gutchlug a tvoji červení Tchortchas s ich halapartňami, z ktorých kvapkali ľudské vnútornosti! A videla som, ako si vysadol na koňa a odcválal do lesa, odkiaľ na teba z hĺbky magických mrakov pršali malé žlté hady, zatiaľ čo my kňazky sme sa tomu smiali a vysmievali sa ti. Tebe a tvojim zbabelým jazdcom Tchorchas.“

Lahký ružovkastý nádych zafarbil mladému mužovi líca. Tressa Nornová k nemu nebojácne vykročila a pištoľ jej naďalej spočívala pri boku.

„Prečo si sa na nás nest'ážoval svojmu majstrovi, Starému mužovi z hory?“ vypytovala sa posmešne. „A kdeže bola tvoja jezidska mágia, keď pršali hady? Čo ťa odohnalo? Teba, ktorý si tak smelo prišiel chytiť kňazku? Teba, ktorý si nazbieral dosť odvahy, aby si sa postavil Erlikovi priamo v jeho chráme a uchmatol z neho mladú ženu, ktorej nahé telo obalené zlatom stálo za hroziacu smrť?“

Klobúk mu vypadol z rúk. Keď sa poň zohol, z tváre sa mu stále nedalo nič vyčítať, no úplne sa z nej stratila farba.

„Ja som sa na nič také nepodujal,“ vyhlásil s námahou. „Šiel som tisíckou modlitieb na šarlátovom papieri v...“

„Klameš, Jezíd! Prišiel si si po *mňa!*“

Zbledol ešte viac. „Pri Abu Omarovi, Otomanovi a Alim, to nie je pravda!“

„Zase klameš! V mene božieho leva, Asasín!“

Podišla ešte bližšie. „A teraz ti poviem ešte niečo, čo ti naženie strach. Tebe, Jezíd z Alamutu, zlodej z Jianu, čiernokňazník Sabbahchána, vodca jeho sekty Asasínov, hovorím ti, že sa bojíš mojej domoviny, Ameriky, jej zákonov, zvykov a jej jasného, čistého slnečného svitu a miest a ľudí i polície! Ber si svoj odkaz a prac sa. My, Američania, sa nebojíme ničoho okrem skutočného Boha! Nikoho, ani Jezídov, ani Asasínov, ani Ruska či Nemecka a už vôbec nie bezpohlavného monštra zrodeného v pekle a nazývaného Bolševik!“

„Tokhta!“ vykrikol prudko.

„Dočerta s tebou!“ odseklo dievča. „Vypadni z mojej izby! Zmizni mi z očí! Už nikdy mi neskríž cestu! Strat' sa z môjho

života! A ber sa k svojmu majstrovi z hory Alamut! Ja si budem robiť, čo sa mi zachce. Pôjdem tam, kam budem chcieť. A budem žiť, ako sa mi zapáči. A ak sa mi zapáči, obrátim sa aj *proti* nemu!“

„V takom prípade,“ odvetil zachrípnuto, „ti pri nohách leží zvinutá látka! Ber si rubáš a nech sa ťa zmocní Erlik!“

„Sanang,“ povedala veľmi vážne.

„Počujem ťa, Keuke-Mongol.“

„Počúvaj ma teda pozorne. Chcem žiť. Vo svojom živote som už zakúsila priveľa smrti. Preto túžim žiť. Chcem dýchať, aj keby mala byť pravda to, čo mi tvrdíte vy, Jezídi, že ste sa zmocnili mojej duše, polapili ju do siete a vaši čiernokňazníci skutočne majú v rukách jej osud. Ale či zatratená, alebo nie, nadovšetko túžim po živote. Strach ma núti, aby som sa držala svojho pokoja pre všetko živé na svete. Takže, mlč! Nemám na to žalúdok, aby som sa vzoprela Jezídom, pretože ak by som to spravila, skôr či neskôr by som zahynula. Viem to. Nechcem zomrieť pre iných – umrieť v mene všeobecného dobra. Som mladá a priveľa som si vytrpela. Teraz som odhodlaná žiť a nech má moja duša šancu medzi Bohom a Erlikom.“

Pristúpila k nemu a zvedavo hľadela do jeho bledej tváre.

„Vysmiala som sa ti pred chrámom a zoslala na teba ten mrak,“ pokračovala. „Tiež viem otvoriť zamknuté dvere. Ovládam aj iné veci. A ak ešte niekedy v tomto živote ku mne prídeš, najprv ťa budem mučiť a potom ťa zabijem. A vzápätí to poviem všetkým... a rozviním svoj rubáš!“

„Budem veriť tvojmu slovu, až kým ho neporušíš,“ prerušil ju náhlivo.

„Yarlig! Je rozhodnuté!“

Pomaly sa otočil, akoby chcel cez plece skontrolovať zamknuté a zahasprované dvere.

„Dovoľ, aby som ti otvorila, princ Sanang,“ hlesla dievčina pohľadovo a uprela pohľad na dvere.

Vtedy sa kľúč sám od seba začal v zámke otáčať, závora sa odsunula a dvere sa potichu otvorili.

Mladík v bezchybnom večernom odevu, so zvrchníkom preveseným cez ľavú ruku a palicou a cylindrom v druhej ruke sa k nim pomaly prikradol.

Na prahu náhle uskočil nabok. Ležal tam skrútený malý žltý had. Celú pulzujúcu minútu mladý muž s nefalšovanou hrôzou zísal na hrozivého plaza. Potom veľmi ostražito zodvihol svoj fascinovaný zrak a hodnú chvíľu v tichosti pozoroval Tressu Nornovú.

Dievča sa zasmialo.

„Striga!“ vyprskol zachrípnuto. „Prac tu prekliatu vec z mojej cesty!“

„Akú vec, Sanang?“ Vtom jeho tmavé vystrašené oči znovu zablúdili k prahu a hľadali malého hada. No žiadneho nenašli. Až keď si tým bol istý, vyrazil, šklbalo ho a triasol sa na celom tele.

Dvere sa za ním samé nehlučne zavreli, zamkli a závera vklzla na svoje miesto.

Za dverami zatvorenými na závoru potom Tressa Nornová padla v jasne osvetlenej izbe na kolená a s pištoľou stále zovretou v dlani sa vášnivo dovolávala Ježiša, aby jej odpustil použitie tých príšerných schopností, a prosila, aby uchránil jej telo pred smrťou a dušu vytrhol zo zajatia Jezídov.

II. kapitola

ŽLTÝ HAD

Keď mladý muž menom Sanang opustil izbu Tressy Nornovej, pustil sa doprava po chodbe s mäkkým kobercom a ponáhlal sa k hotelovému výťahu. No neprivolal si ho. Radšej vbehol na točité železné schodisko, ktoré obchádzalo výťahovú šachtu, a náhlivo kráčať o poschodie vyššie.

Zamieril do svojho apartmánu a otvoril si kľúčom s hotelovým označením. Na pohovke sedel mocný stavec s tmavou pokožkou. Nohy mal prekrížené, bradu prešedivenú a mal odtý namastený súkenný kabát staromódneho strihu, ktorý obyvatelia provincií poznali pod názvom „Princ Albert“. Zdvihol hlavu od brúsky, na ktorej si ostril zakrivený nôž.

„Gutchlug,“ koktal Sanang, „ona ma desí! Priamo v jej spálni sa teraz zopakovalo to, čo sa stalo pred dvomi rokmi v chráme! Len tak z ničoho stvorila žltého koralovca, položila ho na prah a vysmievala sa mi. Nech ju tridsaťtisíc pohrôm stretne! Nech je vydaná Erlikovi na milosť. Nech jej oči zhnijú a končatiny zožerie hniloba! Nech ju najhorší démoni...“

„Táraš ako chrámová opica,“ oboril sa naňho Gutchlug pokojne. „Žije ešte Keuke Mongol, alebo už nežije? To jediné ma zaujíma.“

„Gutchlug,“ zneistel mládenec, „vedz, že m-moje srdce volí milosť pre túto mladú Jezídku...“

„Viem, že si volí rozkoš,“ odsekol stavec otvorene.

Sanangova bledá tvár zahorela.

„Počúvaj,“ vyhrkol, „keby som ju nemiloval viac než svoj život, odvážil by som sa vtedy vojsť do chrámu a vziať si ju?“

„Život si miloval väčšmi,“ odvetil Gutchlug. „Keď na chrámové schody začali pršať hady, vzal si nohy na plecía. Ty a tvoji jazdci Tchortcha! Kai! Aj ja som zutekal. Lenže ja som všetkým vojakom uštedril tridsať rán palicou skôr, než som sa odobral na noc. Aj ty si mal dostať svojich tridsať v mene Yarlig, môj Thoughtchi.“

Sanang ešte stále zvieral klobúk i palicu a cez ľavú ruku mal prehodený zvrchník. Sklopil zrak na ťažké, hrubé črty Gutchlughána, na jeho kruté ústa, krivý úsmev nad prešedivou bradou, silné ruky vraha, ktoré teraz svižne brúsili britvu kalmyckého noža. Zvieral ho pevne a zároveň zľahka vo svojich obrovských oblých prstoch.

„Dobre ma počúvaj, princ Sanang,“ zavrčal Gutchlug, prestal monotónne brúsiť nôž a začal prstom skúšať ostrie. „Žije tá Jezídka Keuke Mongol? Áno, či nie?“

Sanang zaváhal a oblizol si vysušené bledé pery. „Tá sa nás neopováži zradiť.“

„A kde máme istotu?“

„Má strach.“

„To nie je žiadna záruka. Ty si sa tiež bál, no napriek tomu si sa vybral do chrámu!“

„Počula Yarlig. Videla svoj rubáš. Priznala sa, že túži po živote. V tom hľadáj záruky.“

„A potom ti pod nohy hodila žltého hada!“ posmieval sa Gutchlug. „Princ Sanang, povedz mi, ktorý človek alebo démon v kronikách kedy skrotil snežného leoparda? A ďalej si brúsil svoj jatagan.“

„Gutchlug...“

„Nie, musí zomrieť,“ riekol starec pokojne.

„Ešte nie!“

„Tak kedy?“

„Gutchlug, poznáš ma. Počúvaj teda môj sľub! Keď nás čo i len náznakom zradí, keď čo i len pomyslí na zradu, ja sám ukončím jej život!“

„Prisaháš, že zabiješ tú snežnú leopardicu?“

„Prisahám na štyroch spoločníkov proroka Mohameda, prisahám, že ju zabijem vlastnými rukami!“

Gutchlug vyceril svoje žlté zuby. „Zabiješ, no určite. Jedine bozkom, ktorý ťa už po celé tieto mesiace spaľuje. Poznám ťa, Sanang. Prenehaj ju mne. Mŕtva ťa už nebude trápiť.“

„Gutchlug!“

„Počúvam, princ Sanang.“

„Zasiahneš, až keď to dovolím. Skôr nie.“

„Počujem, Tougtchi. Rozumiem ti, môj rytier. Brúsim si nôž. Kai!“

Sanang sa naňho pozrel, založil si klobúk, odel zvrchník a natiahol biele večerné rukavice.

„Odchádzam,“ oznámil o čosi prívetivejšie.

„Ja zostanem, prehovorím so svojimi siedmimi predkami a naostrím si nôž,“ riekol Gutchlug.

„Keď biely, žltý, hnedý aj čierny svet konečne padnú pred kultom Asasínov,“ prehovoril Sanang s rýchlym úsmevom, „vtedy ťa k nej privediem, Gutchlug. A až vtedy, skôr ako ju prikryje rubáš, uvidíš na vlastné oči, že je krajšia než Eva.“

Ten druhý si len otupene brúsil dýku.

Sanang vytiahol zlaté cigaretové puzdro a len vzduchom si zapálil cigaretu.

„Idem medzi Nemcov,“ ponúkol sa veselo. „Tí Huni sa preplavili dvomi oceánmi, ale ako špinavé svine si podrážajú vlastné nohy! Nuž, existuje len jeden boh. A anjelov je tiež len zopár. Erlik je väčší. A mnoho miliónov démonov sa podrobuje jeho rozkazom. Zbohom. V mrazivej skrinke máš ryžu a kumys. Vrátim sa neskoro, ty už budeš dávno spať.“

Keď Sanang vychádzal z hotela, v hotelovej hale sedeli dvaja mladí muži. Jeden vstal a vybral sa za ním.

Po pár minútach odišiel druhý muž k výťahu, vyviezol sa na štvrté poschodie a otvoril si dvere do apartmánu vedľa Sanangovho.

V salóniku vylihoval ďalší chlap a fajčil cigaru. Bez jediného slova sa nenáhľivo začali pripravovať na noc.

Keď sa ten nižší muž – tmavý s kučeravými vlasmi, ktorý bol pri príchode toho druhého v apartmáne – obliekol do pyžama, posadil sa na jednu z dvoch postelí, aby si svoju cigaru v pokoji vychutnal.

„Sanang šiel von?“ spýtal sa potichu.

„Áno, Benton ho sleduje.“

Prikývol. „Cleves,“ oslovil kolegu, „tak sa mi zdá, že je v tom namočená aj tá slečna Nornová.“

„Prečo myslíš?“

„Len čo prišla, Sanang zamieril rovno do jej apartmánu. Zostal tam asi pol hodinu. Potom náhlivo vyšiel a hnal sa do svojej izby, kde celý deň čupí ten jeho nevrlý služobník, brúsi si arzenál a pije kumys.“

„Zachytil si ich rozhovor?“

„Celú tú hatlaninu som, samozrejme, nahral, ale ničomu z toho nerozumiem. Nepochybne budeme potrebovať tlmočníka.“

„Zrejme áno. Vezmem tú nahrávku zajtra so sebou, ale radšej o svojom odchode upovedomím New York.“

Takmer polonahý podišiel k telefónu, vytočil telegrafickú kanceláriu a poslal nasledujúcu správu:

Recklow, New York:

Odchod zajtra do NY so vzorkami. Zabezpečte odborníka na Východ.

Victor Cleves

„Podaj správu aj za mňa,“ požiadal ho tmavovlasý mladík, ktorý už vylihoval na posteli a stále pofajčieval.

A tak Cleves poslal ďalší telegram, ktorý adresoval tomu istému pánovi:

Recklow, New York:

S Bentonom sledujeme trh. Čínsky dovoz kolíše. Budeme pozorne skúmať poslednú zásielku z Nan-yang Maru, podrobnosti nahlásime.

Alek Selden

Gutchlug vo vedľajšej izbe počul hlas Victora Clevesa pri telefóne, no len opovrzhivo pokrčil ťažkými plecami. Mal na starosti dôležitejšie veci ako cudzie rozhovory.

Za poslednú hodinu po Sanangovom odchode sa mu dialo niečo zvláštne. Čosi, čo Asasín zažije len raz v živote. A teraz sa táto jedinečná vec stala jemu, Gutchlugchánovi, jemu, pred ktorým predkovia Khiounnou – osemdesiatjedentisíc národov – padlo na kolená.